

Text: Ana Jorge Castillo
Il·lustracions: Carme Sala Villaplana

Idea temàtica, edició i coordinació del projecte:
Serveis Corporatius de Comunicació de MútuaTerrassa

© MútuaTerrassa
c/ Sant Antoni, 32. 08221 Terrassa
www.mutuaterassa.cat

Editorial Miquel A. Salvatella, s.A.
c/ Sant Agustí, 8. 08012 Barcelona
www.salvatella.com

Primera edició: abril de 2022
ISBN: 978-84-18427-79-4

Dipòsit legal: B 7873-2022
Imprimeix: Gervigraf cmyk

Amb la col·laboració del Comitè Mútua i Societat

Ets a prop
de viure millor

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser efectuada amb l'autorització dels titulars, amb excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Text: Ana Jorge Castillo - Il·lustracions: Carme Sala Villaplana

En Víctor i la consola

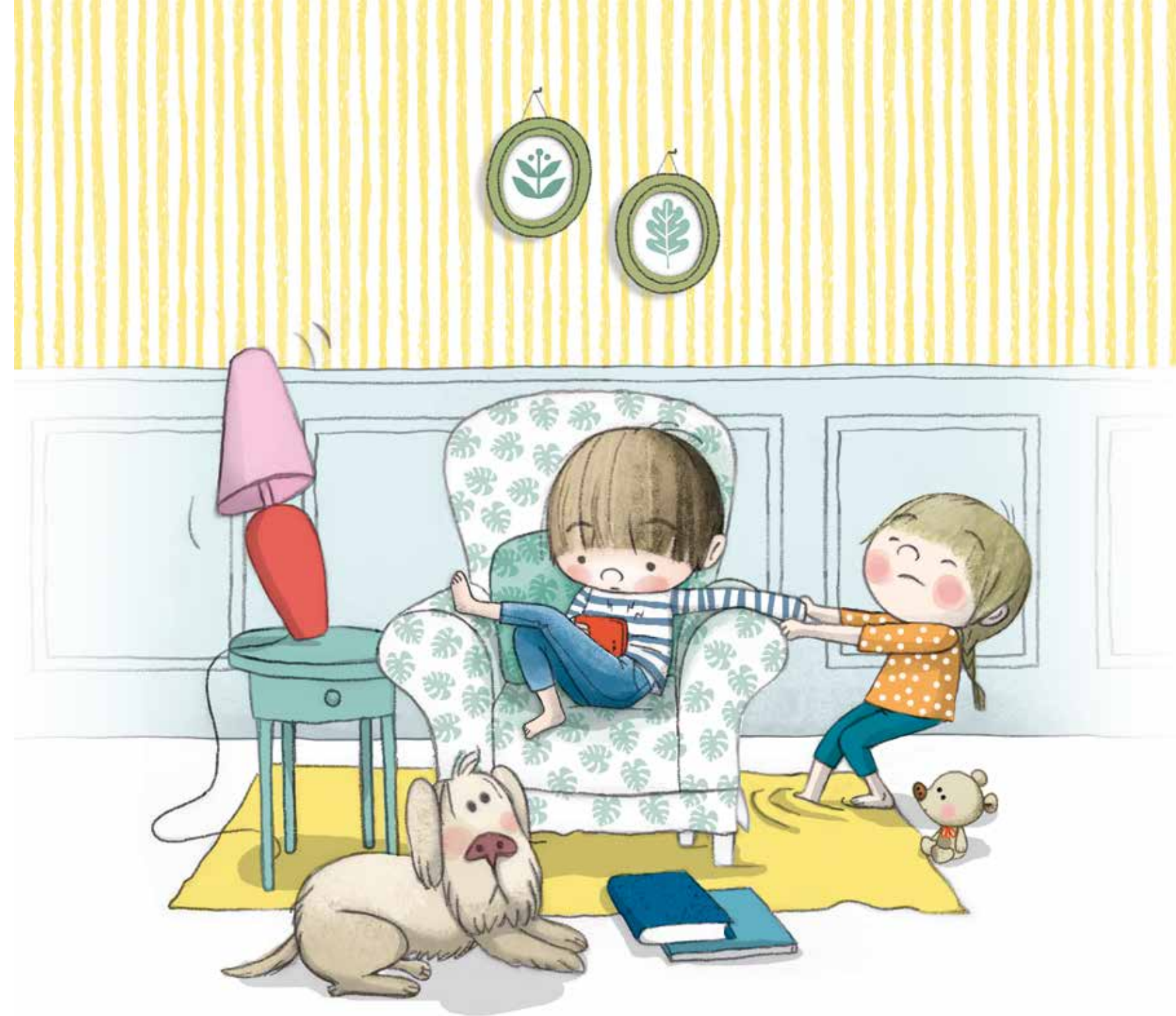

–VAAA, VÍCTOR, ANEM A JUGAAAR! –VA DIR L'ANNA MENTRE ESTIRAVA LA MÀNIGA DEL SEU GERMÀ.

D'ENÇÀ QUE EN VÍCTOR VA COMPLIR VUIT ANYS I LI VAN REGALAR AQUELLA MAQUINETA, JA NO JUGAVA MAI AMB LA SEVA GERMANA. SEMPRE TENIA EL NAS FICAT DAVANT D'AQUELLA PANTALLA AMB BOTONS.

–Vaaa, Víctor, anem a jugaaar! –va dir l'Anna mentre estirava la màniga del seu germà.

D'ençà que en Víctor va complir vuit anys i li van regalar aquella maquineta, ja no jugava mai amb la seva germana. Sempre tenia el nas ficat davant d'aquella pantalla amb botons.

–VÍCTOR! –VA CRIDAR LA MARE–. VES A JUGAR AMB LA TEVA GERMANA!

–ESPERA MARE, QUE JA ACABO LA PARTIDA! QUE ESTIC GUANYANT! –VA DIR TRAIENT LA LLENGUA CAP A UN COSTAT I MIG ACLUCANT ELS ULLS PER CONCENTRAR-SE MILLOR EN ELS NINOTETS QUE SALTAVEN PER LA PANTALLA.

–Victor! –va cridar la mare–. Ves a jugar amb la teva germana!

–Espera mare, que ja acabo la partida! Que estic guanyant! –va dir traient la llengua cap a un costat i mig aclucant els ulls per concentrar-se millor en els ninotets que saltaven per la pantalla.

L'ANNA JA S'ENSUMAVA QUE NO JUGARIEN, VA SOSPIRAR I
ARROSSEGANT ELS PEUS VA ANAR CAP A LA TAULA DEL MENJADOR,
A PINTAR AMB ELS RETOLADORS DE COLORS QUE TANT LI AGRADAVEN.

*L'Anna ja s'ensumava que no jugarien, va sospirar i
arrossegant els peus va anar cap a la taula del menjador,
a pintar amb els retoladors de colors que tant li agradaven.*

EN VÍCTOR ESTAVA CADA DIA MÉS OBSESSIONAT AMB AQUELL
APARELL; FINS I TOT DESPRÉS DE LLEVAR-SE ES DISTREIA I HAVIA
D'ESMORZAR DE PRESSA I CORRENTS PER NO FER TARD A L'ESCOLA.

*En Víctor estava cada dia més obsessionat amb aquell
aparell; fins i tot després de llevar-se es distreia i havia
d'esmorzar de pressa i corrents per no fer tard a l'escola.*

LA MARE NO LI DEIXAVA PORTAR-LA A CLASSE, PERÒ EN TOT EL DIA NO PARAVA DE PENSAR EN LA PARTIDA QUE TENIA COMENÇADA. SI TANCAVA ELS ULLS, PODIA VEURE ELS NINOTS SALTANT PER LA PANTALLA.

EN ACABAR L'ESCOLA CORRIA CAP A CASA, NI TAN SOLS ANAVA AL PARC A JUGAR UNA ESTONA A FUTBOL AMB ELS SEUS AMICS.

NO ESTUDIAVA GENS, I LA MESTRA VA PARLAR AMB ELS PARES PERQUÈ SOVINT NO PORTAVA ELS DEURES FETS.

La mare no li deixava portar-la a classe, però en tot el dia no parava de pensar en la partida que tenia començada. Si tancava els ulls, podia veure els ninots saltant per la pantalla.

En acabar l'escola corria cap a casa, ni tan sols anava al parc a jugar una estona a futbol amb els seus amics. No estudiava gens, i la mestra va parlar amb els pares perquè sovint no portava els deures fets.

PERÒ TOT VA CANVIAR UN DIVENDRES A LA TARDA. QUAN EN VÍCTOR VA ARRIBAR A CASA DE L'ESCOLA, LA CONSOLA NO TENIA BATERIA I EL CARREGADOR JA NO ERA AL CALAIX DEL SEU ESCRIPTORI ON SEMPRE EL DESAVA.

—PARE, ON ÉS EL CARREGADOR? NO EL TROBO... —VA DIR EN VÍCTOR ANGOIXAT, AMB L'APARELL APAGAT A LA MÀ.

—NO HO SÉ, FILL, DEU SER ON L'HAS DEIXAT —VA DIR EL PARE.

Però tot va canviar un divendres a la tarda. Quan en Víctor va arribar a casa de l'escola, la consola no tenia bateria i el carregador ja no era al calaix del seu escriptori on sempre el desava.

—Pare, on és el carregador? No el trobo... —va dir en Víctor angoixat, amb l'aparell apagat a la mà.

—No ho sé, fill, deu ser on l'has deixat —va dir el pare.

EN VÍCTOR ES VA PASSAR UNA HORA BUSCANT-LO PER TOT ARREU, FINS I TOT TRAIENT LA ROBA DELS CALAIXOS, SENSE ÈXIT.

—PER QUÈ NO HO DEIXES CÓRRER, FILL, I VENS A JUGAR AMB NOSALTRES? —VA CRIDAR EL PARE DES DEL MENJADOR.

En Víctor es va passar una hora buscant-lo per tot arreu, fins i tot traient la roba dels calaixos, sense èxit.

—Per què no ho deixes córrer, fill, i vens a jugar amb nosaltres? —va cridar el pare des del menjador.

EN VÍCTOR VA APARÈIXER AMB EL CAP COT I VA SEURE
A LA CADIRA.

TENIEN A LA TAULA UN JOC DE FORMAR PARAULES.
L'ANNA LI VA DONAR UN DAU I LI VA REPARTIR UN MUNT
DE FITXES AMB LLETRES.

*En Víctor va aparèixer amb el cap cot i va seure
a la cadira.*

*Tenien a la taula un joc de formar paraules.
L'Anna li va donar un dau i li va repartir un munt
de fitxes amb lletres.*

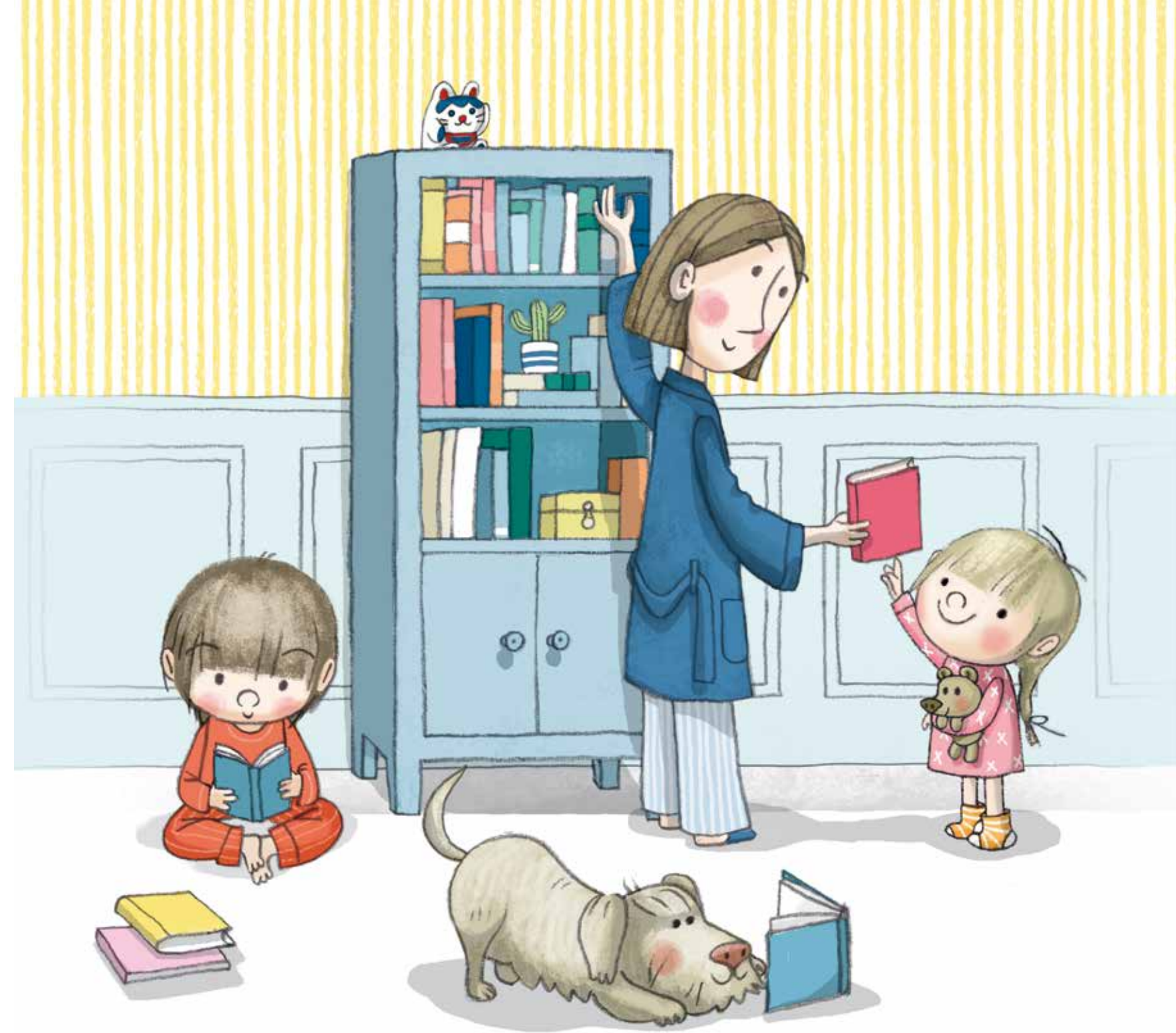
UNA ESTONA DESPRÉS VA ARRIBAR LA MARE DE TREBALLAR
I ELS VA VEURE RIENT AL MENJADOR MENTRE EN VÍCTOR,
AMB ELS ULLS EMBENATS, INTENTAVA ATRAPAR EL SEU
PARE I LA SEVA GERMANA.

*Una estona després va arribar la mare de treballar
i els va veure rient al menjador mentre en Víctor,
amb els ulls embenats, intentava atrapar el seu
pare i la seva germana.*

DESPRÉS DE SOPAR VAN VEURE PLEGATS UNA PEL·LÍCULA
A LA TELEVISIÓ I, EN ANAR A DORMIR, LA SEVA MARE VA
PORTAR UN LLIBRE A CADASCÚ DELS QUE TENIEN OBLIDATS
A LA PRESTATGERIA.

*Després de sopar van veure plegats una pel·lícula
a la televisió i, en anar a dormir, la seva mare va
portar un llibre a cadascú dels que tenien oblidats
a la prestatgeria.*

L'ENDEMÀ, EN DESPERTAR-SE, EN VÍCTOR NO VA TROBAR A FALTAR LA CONSOLA I VA PENSAR EN LA TARDA TAN AGRADABLE QUE HAVIEN PASSAT EN FAMÍLIA. ES VA ADONAR QUE, SI NOMÉS DEDICAVA EL SEU TEMPS LLIURE A JUGAR AMB LA MAQUINETA, ES PERDRIA MOLTS BONS MOMENTS AMB LA FAMÍLIA I ELS SEUS AMICS.

L'endemà, en despertar-se, en Víctor no va trobar a faltar la consola i va pensar en la tarda tan agradable que havien passat en família. Es va adonar que, si només dedicava el seu temps lliure a jugar amb la maquineta, es perdria molts bons moments amb la família i els seus amics.

